

Prof. zw. dr hab. Jan Barcz
Kolegium Prawa
Akademia Leona Koźmińskiego
w Warszawie

Ocena

rozprawy doktorskiej Pani mgr Agnieszki Elżbiety Parol

Agencje zdecentralizowane w Przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Unii Europejskiej

Na prośbę Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL przedstawiam recenzję rozprawy doktorskiej Pani mgr Agnieszki Elżbiety Parol - *Agencje zdecentralizowane w Przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Unii Europejskiej* (395 stron).

Stosownie do powszechnie przyjętej praktyki kryteria oceny dotyczą: wyboru tematu rozprawy, jej kompozycji (struktury), zastosowanej metodologii, w tym sformułowanych tez pracy i ich uzasadnienia, oceny innych ważniejszych problemów oraz warsztatu naukowego rozprawy i jej języka.

1. W sprawie tematu rozprawy

Temat rozprawy doktorskiej powinien mieć istotne znaczenie społeczne i naukowe. Temat rozprawy przedłożonej przez Panią mgr Agnieszkę Elżbietę Parol bez wątpienia warunki te spełnia. Z jednej bowiem strony znaczenie agencji w systemie instytucjonalnym Wspólnot, a następnie Unii Europejskiej przeszło gruntowną ewolucję: od struktur, których znaczenie kwalifikowano jako „margines” działań w ramach integracji europejskiej, do zdecentralizowanych organów, pełniących istotną rolę w

wielopłaszczyznowym zarządzaniu sprawami Unii Europejskiej. Zwłaszcza Traktat z Lizbony, który wszedł w życie 1 grudnia 2009 r., odegrał w tej ewolucji istotną rolę, przekształcając wcześniejszą, trójfilarową Unię Europejską w spójną organizację międzynarodową i – tym samym – dołączając wcześniejsze organy *sui generis* dawnego II i III filara UE do katalogu agencji wspólnotowych, które obecnie stanowią ponad dwadzieścia unijnych agencji zdecentralizowanych. Jak wspomniano, agencje te odgrywają coraz poważniejszą rolę w zarządzaniu sprawami UE.

Z drugiej strony agencje wspólnotowe, organy *sui generis* dawnego II i III filaru UE, a obecnie unijne agencje zdecentralizowane były przedmiotem jedynie wycinkowego zainteresowania nauki prawa unijnego w Polsce (nieliczne, przekrojowe analizy mają charakter politologiczny). Więcej uwagi poświęcano agencjom powiązanim ze wspólnotowym wspólnym rynkiem, zwłaszcza agencjom mającym kompetencje regulacyjne i wykonawcze związane ze swobodnym przepływem towarów (por. na przykład E. Gwardzińska, Agencje celne w międzynarodowym obrocie towarowym, Szczecin 2009 i podana tam literatura). Natomiast organy *sui generis* dawnego II i III filara stały się przedmiotem analizy głównie o charakterze „podręcznikowym”, w pracach poświęconym tym obszarom współpracy w ramach UE. Jedynie niektóre z obecnych agencji zdecentralizowanych obszaru PWBIS stały się przedmiotem szczegółowych opracowań monograficznych lub rozpraw doktorskich (zwłaszcza Europol).

Wszystko to sprawia, że z uznaniem należy przyjąć podjęcie przez Doktorantkę próby całościowego opracowania zagadnień prawno-instytucjonalnych agencji zdecentralizowanych PWBIS UE. Powyższe okoliczności sprawiły zarazem, że Doktorantka została skonfrontowana z problematyką badawczą obszerną i trudną, o dużym ładunku teoretycznym oraz istotnym znaczeniu praktycznym – zwłaszcza w obliczu problemów jakie w ostatnim okresie ujawniły się w związku z masowym napływem do UE uciekinierów i migrantów (co stanowi istotne wyzwanie również dla szeregu agencji PWBIS, zwłaszcza związanych z działaniem *acquis* Schengen).

Uprzedzając oceny zawarte w dalszych częściach recenzji, chciałbym podkreślić, że Doktorantka – niezależnie od niżej zamieszczonych sugestii

i uwag krytycznych - dobrze poradziła sobie z tymi wyzwaniami, przedkładając rozprawę doktorską ciekawie i solidnie napisaną. Sam zaś temat rozprawy Pani mgr Agnieszki Elżbiety Parol spełnia bez wątpienia kryteria tematu rozprawy doktorskiej.

2. Struktura rozprawy

Jako przedmiot rozprawy Doktorantka określa dokonanie analizy dogmatyczno-prawnej funkcjonowania agencji zdecentralizowanych w PWBIS, jako jednej z polityk UE. Analiza ta ma uwzględniać kontekst struktury instytucjonalnej Unii (s. 12). Realizując takie zamierzenie badawcze, Doktorantka podzieliła materię rozprawy na pięć rozdziałów:

- roz. I – Geneza i ewolucja Przestrzeni Wolności Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości w prawie Unii Europejskiej (s. 22 – 79);
- roz. II – Przestrzeń Wolności Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości jako polityka Unii Europejskiej (s. 80 – 140);
- roz. III – Agencje zdecentralizowane jako organy Unii Europejskiej (s. 141 – 207);
- roz. IV – Agencje zdecentralizowane jako forma instytucjonalizacji współpracy w Przestrzeni Wolności Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (s. 208 – 273);
- roz. V – Podstawowe aspekty funkcjonowania agencji zdecentralizowanych w Przestrzeni Wolności Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (s. 274 – 329).

Struktura rozprawy jest przejrzysta i generalnie nie budzi zastrzeżeń. Ewolucja obecnych agencji PWBIS została wprawdzie ukazana w kontekście genezy i rozwoju PWBIS UE (roz. I), następnie w kontekście kształtowania się PWBIS jako unijnej polityki (roz. II). W tym świetle, zwłaszcza zmian wprowadzonych na mocy Traktatu z Lizbony, podjęta została próba zdefiniowania agencji zdecentralizowanych PWBIS (roz. III). W końcu analizie poddano rolę agencji PWBIS w systemie instytucjonalnym UE (roz.

IV) oraz poszczególne, zasadnicze płaszczyzny działania tych agencji (roz. V).

Dobrze o warsztacie naukowym Doktorantki świadczy to, że poszczególne rozdziały rozpoczynają „uwagi ogólne”, w których sprecyzowany jest przedmiot rozdziału oraz jego struktura, a kończą wnioski (abstrahując od pozytywnej oceny z metodologicznego punktu widzenia, jest to ważne również ze względu na rozległy obszar przedmiotowy rozprawy, ułatwia bowiem znakomicie jej lekturę).

Niezależnie od powyższej generalnie pozytywnej oceny struktury rozprawy, nasuwają się również pewne uwagi krytyczne. Ważniejsze z nich dotyczą następujących kwestii:

- w roz. II raczej należałoby wpierw omówić pojęcie PWBIS (obecny § 3), a dopiero potem rodzaj kompetencji obowiązujący w tej dziedzinie (obecny § 2);
- również sam tytuł § 4 w roz. II nie jest jednoznaczny („Zakres podmiotowy PWBIS”), sugeruje bowiem, że przedmiotem rozważać będą adresaci regulacji PWBIS. Chyba bardziej jednoznaczny byłby tytuł nawiązujący do miejsca PWBIS w systemie instytucjonalnym UE;
- przy omawianiu struktury instytucjonalnej PWBIS w rozdziale II (s. 98 i nast.) występuje pomieszczenie samych struktur (organów) zaangażowanych w tej dziedzinie, z rozważaniami dotyczącymi ich kompetencji i zakresu udziału w unijnym procesie decyzyjnym, zabrakło natomiast mówienia środków jakie stosowane są w PWBIS; bardziej przejrzysta struktura wywodu byłaby pożądana, tym bardziej że analogiczne mankamenty występują również w rozdziale III i IV (o czym w dalszej części recenzji);
- nie jestem też przekonany do tego, czy dobrym zabiegiem było umieszczenie w rozdziale II punktu (s. 108 i nast.) dotyczącego wpływu instytucji UE na strukturę organizacyjną agencji zdecentralizowanych PWBIS, jeśli temu zagadnieniu poświęcony jest odrębny rozdział;

- części dotyczące analizy niektórych agencji (por. s. 253 i nast.) – Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii – zasługiwałyby jednak na bardziej dogłębną systematyzację;

Jak wspomniałem, mimo powyższych uwag i sugestii odnoszących się do struktury rozprawy, generalnie pozytywnie oceniam „rozłożenie” analizowanego materiału, dyscyplinę, przejrzystość i tok wywodu Doktorantki.

3. Metodologia zastosowana w rozprawie i tezy rozprawy

Również stronę metodologiczną rozprawy oceniam generalnie pozytywnie. Doktorantka – jak wspomniano – we wstępie uzasadniła potrzebę podjęcia tematu, określiła jego przedmiot oraz sprecyzowała strukturę rozprawy. Stanowi to konsekwentnie przestrzegany „szkielet” rozważań w poszczególnych rozdziałach rozprawy.

We wstępie Doktorantka sprecyzowała również tezy rozprawy. Obok tezy zasadniczej, stosownie do której „agencje zdecentralizowane są głównymi organami wykonawczymi w strukturze instytucjonalnej PWBIS”, Doktorantka określiła również trzy „tezy uzupełniające”:

- agencje zdecentralizowane przyspieszyły zacieśnienie współpracy na gruncie traktatowym, a objęcie PWBIS jednolitym reżimem prawnym spowodowało włączenie wszystkich agencji właściwych przedmiotowo dla PWBIS w ramy organizacyjno-prawne agencji zdecentralizowanych;
- wykorzystanie formuły prawnej agencji zdecentralizowanych ma podstawowe znaczenie dla realizacji i rozwoju PWBIS jako polityki UE objętej kompetencją dzieloną;
- agencje zdecentralizowane stanowią wyodrębnioną w strukturze instytucjonalnej UE kategorię podmiotów, którym delegowano kluczowe dla realizacji PWBIS zadania.

Analizując argumenty związane z powyższymi tezami, Doktorantka stosowała trzy zasadnicze metody badawcze: metodę formalno-dogmatyczną, metodę historyczno-opisową i metodę prawnoporównawczą.

Metody te zostały prawidłowo dobrane do realizacji celu badawczego. Oczywiście, centralną rolę odegrała metoda formalno-dogmatyczna, stanowiąca podstawę analizy przepisów unijnego prawa pierwotnego i pochodnego, dotyczących podstawy prawnej, zakresu kompetencji i działalności agencji zdecentralizowanych PWBIS. Niemniej sięgnięcie do pozostałych dwóch metod było również konieczne: ewolucja organów *sui generis* dawnego III filara w kierunku agencji obecnej PWBIS musiała uwzględniać perspektywę historyczną, a przeprowadzenie pewnych badań prawnoporównawczych (odwołanie do regulacji krajowych w USA i Polsce – roz. III) było również zasadne. W toku analizy Doktorantka prawidłowo korzystała ze wskazanych metod badawczych.

Z metodologicznego punktu widzenia istotne jest, że Doktorantka „zebrała” argumenty związane z tezami wskazanymi we wstępie w zakończeniu rozprawy (s. 337 i nast.). Przypomniała ona w zakończeniu tezy rozprawy oraz przejrzyście i wyczerpująco zestawiała argumenty na rzecz uzasadnienia trzech „tez uzupełniających”. Zapomniała przy tym nieco o tezie zasadniczej – agencje zdecentralizowane są głównymi organami wykonawczymi w strukturze instytucjonalnej PWBIS. Razi to, ponieważ w tekście głównym rozprawy Doktorantka solidnie tą, wiodącą tezę uzasadnia.

Niemniej jednak, w mojej ocenie, Doktorantka prawidłowo zidentyfikowała główne problemy badawcze, związane z analizowaną problematyką, poddała te problemy solidnej analizie, trafne sformułowała wnioski i dobrze jej uzasadniła. Od strony metodologicznej rozprawa jest poprawna.

4. Najważniejsze problemy

Jeśli chodzi o najpoważniejsze osiągnięcia wynikające z rozważań zawartych w rozprawie, to na szczególne podkreślenie zasługują następujące kwestie.

- W rozprawie Doktorantka znalazła umiejętnie „wyważenie” między koniecznością omówienia ewolucji PWBIS a ukazaniem ewolucji samych organów *sui generis* tego obszaru (obecnych agencji

zdecentralizowanych PWBIS). Nie było to łatwe ze względu na obszerność zagadnienia i wymagało dobre znajomości całego obszaru PWBIS;

- Skrupulatnie Doktorantka analizuje derogacje niektórych państw członkowskich (Wielkiej Brytanii, Irlandii i Danii) z PWBIS oraz wpływ tego rodzaju szczególnego statusu tych państw na zakres działalności agencji zdecentralizowanych PWBIS. Analiza ta nabiera szczególnego znaczenia w kontekście postępującego zróżnicowania wewnętrznego w UE oraz możliwości wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii (a w każdym razie – w przypadku jej pozostania w Unii – wywołania „reakcji łańcuchowej”, polegającej na poszukiwaniu przez inne państwa członkowskie szczególnego statusu w UE, również w dziedzinie PWBIS);
- Przejrzyście i solidnej analizie poddana została ewolucja organów *sui generis* dawnego III filara UE (obecnych agencji zdecentralizowanych PWBIS), ich podstaw prawnych. Przekonująca i dobrze uzasadniona jest klasyfikacja agencji zdecentralizowanych PWBIS oraz ich definicja. Na szczególne podkreślenia zasługuje uwzględnienie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, dotyczącego zwłaszcza zakresu delegacji kompetencji na takie agencje oraz wyczerpująca analiza tego orzecznictwa;
- Na podkreślenie zasługuje wyodrębnienie przez Doktorantkę problemu ochrony praw podstawowych w ramach PWBIS, który konsekwentnie zyskuje na znaczeniu i poddanie tego obszaru, w tym Agencji Praw Podstawowych, krytycznej analizie (zwłaszcza s. 256 i nast.);
- W końcu jako interesującą i solidnie sporządzoną ocenia analizę działania agencji zdecentralizowanych PWBIS, przeprowadzoną w trzech obszarach, zasadnie wyodrębnionych: działań operacyjnych, zarządzania danymi i współpracy z innymi podmiotowymi (zarówno unijnymi jak i poza-unijnymi). Doktorantce udało się przy tym – w zasadzie – uniknąć powtórzeń, zwłaszcza w stosunku do wywodów zawartych w rozdziale IV, odnoszących się do zagadnień instytucjonalnych.

Wywody Doktorantki zawarte w rozprawie skłaniają również do uwag krytycznych oraz do podjęcia pogłębionych dyskusji w niektórych dziedzinach. Chciałbym w tym kontekście zwrócić uwagę na kilka ważniejszych kwestii:

- Doktorantka rozważa rolę agencji zdecentralizowanych PWBIS jako głównych organów władzy wykonawczej UE w tej polityce unijnej, odwołuje się też często – zasadnie – do pojęcia „władcy wykonawczej” UE. Zabrakło mi natomiast porządnego sprecyzowania w tym kontekście pojęcia „władcy wykonawczej” w UE. Właściwym miejscem mógłby być albo wstęp do rozprawy (problem jest przedmiotem – powoływanej przez Doktorantkę – monografii R. Grzeszczaka) lub rozdziału III (gdyby Doktorantka chciała odnieść się szerzej do tej kwestii);
- Definiując PWBIS (roz. II) Doktorantka koncentruje się na zakresie przedmiotowym PWBIS oraz na analizie samego pojęcia „Przestrzeni” WBIS. Nie kwestionuję tego, są to ciekawe i potrzebne wywody. Natomiast umknął przy tym Doktorantce istotny problem strukturalny – kwalifikacji PWBIS w świetle zastosowanych w tytule części III TFUE pojęć „polityk” i „działań wewnętrznych” UE (a w części tej regulowana jest PWBIS). Dyskusja na ten temat ma miejsce również w polskiej literaturze przedmiotu (na przykład: *„Polityki UE: polityki sektorów infrastrukturalnych”*, pod red. T. Skoczego i A. Jurkowskiej (2010), czy *„Polityki UE: polityki społeczne”*, pod red. J. Barcza (2010), niemniej jej rozszerzenie na PWBIS w ocenianej rozprawie byłoby bardziej niż pożądane;
- Definiując agencje zdecentralizowane PWBIS Doktorantka jedynie w ograniczonym stopniu ukazała specyfikę tych agencji na tle pozostałych agencji unijnych, powiązanych ze unijnym rynkiem wewnętrznym i ustanowionych w ramach WPZiB (dopiero w rozdziale IV, od s. 266, zaczyna się niewielki objętościowo podrozdział – agencje zdecentralizowane rynku wewnętrznego a agencje PWBIS). Wcześniej, na stronach 177 i 178 znajdują się interesujące, lecz relatywnie skromne wywody dotyczące kategoryzacji agencji, w tym różnic między agencjami rynku wewnętrznego i agencjami WPZiB. Natomiast warto byłoby szerzej

objaśnić, czy definicja powołana przez Doktorantkę ma znaczenie ogólne, tj. odnosi się do wszystkich agencji zdecentralizowanych w UE, czy też agencje ustanowione w ramach PWBIS charakteryzują się szczególnymi cechami w stosunku do agencji rynku wewnętrznego i agencji WPZiB?

- Doktorantka – jak wcześniej podkreślono - przejrzysto analizuje ewolucję organów *sui generis* dawnego III filara UE w kierunku obecnych agencji zdecentralizowanych PWBIS, wyczerpująco analizuje również ewolucję podstaw prawnych tych struktur oraz formułuje definicję agencji zdecentralizowanych PWBIS, dochodząc w tej mierze do finalnej definicji w konkluzjach rozdziału III („... autonomiczne i zdecentralizowane organy UE, których zadania są przekazywane na podstawie delegacji wtórnej, stanowiące w drodze aktów prawa wtórnego, posiadające zbliżoną strukturę oraz wykonujące wyspecjalizowane zadania”, s. 207). Definicja agencji PWBIS rozwija jest stopniowo, jej mutacje pojawiają się wcześniej w różnych częściach rozprawy, podobnie jak różne kwalifikacje i systematyzacje tych agencji. Ze względów metodologicznych oraz przejrzystości wyводу byłoby znacznie lepiej, gdyby Doktorantka już we wstępie do rozprawy sprecyzowała „punkt odniesienia” (w postaci docelowej definicji agencji zdecentralizowanej PWBIS).
- W końcu zabrakło mi nieco więcej konsekwencji w systematyzacji zagadnień ustrojowych dotyczących agencji zdecentralizowanych PWBIS (zwłaszcza w rozdziale V, w którym analizowana jest instytucjonalna strona agencji). Przyjęta systematyka analizy ustrojowej organów unijnych jest stosunkowo jednoznaczna: podstawa prawna, struktura, kompetencje, proces decyzyjny, rodzaj podejmowanych środków, mechanizmy kontrolne, relacje z innymi organami. W toku analizy poszczególnych agencji (przeprowadzonej – jak wskazałem wyżej – skrupulatnie) uwzględniono powyższe aspekty w różnym stopniu i w sposób nie zawsze usystematyzowany (z reguły pomijany jest też sam proces decyzyjny w agencjach, rodzaje podejmowanych środków i ewentualne procedury kontrolne).

5. Warsztat naukowy i językowy

Literatura naukowa przedmiotu została przez Doktorantkę dobrze dobrana i w pełni wykorzystana. Z polskiej literatury pominięta została monografia, ważna z punktu widzenia przedmiotu rozprawy (A. Gajdy, *Ochrona praw podstawowych jednostki w procesie harmonizacji prawa karnego procesowego w UE*, Warszawa 2011). Jak wyżej wspomniano, Doktorantka słusznie wyodrębniła ważne zagadnienie związane z funkcjonowaniem PWBIS – ochronę praw podstawowych (i związaną z tym agencję, APP). Natomiast wspomniana wyżej monografia stanowi jak dotychczas jedynie w polskiej literaturze monograficzne ujęcie części tej problematyki. Podobnie w toku analizy różnego rodzaju derogacji w stosunku do PWBIS warto było – w kontekście państw przystępujących do UE – sięgnąć do monografii Ł. Kałedy, *Przejęcie prawa wspólnotowego przez nowe państwo członkowskie. Zagadnienia przejściowe oraz międzyczasowe* (Warszawa 2003).

Doktorantka wykorzystała prawidłowo orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości. Pewne zastrzeżenie budzić może jedynie niepełny sposób powoływania wyroków Trybunału. Warto byłoby również ujednolicić nazewnictwo Trybunału i dostosować je do zmiany stanu prawnego, związanego z wejściem w życie Traktatu z Lizbony – choć generalnie Doktorantka prawidłowo uwzględniła ewolucję nazewnictwa w tym zakresie.

Przypisy zostały przez Doktorantkę również solidnie sporządzone, a wskazana w nich literatura odpowiednio wykorzystana. Miejscami jednak Doktorantka w przypisach, odnoszących się do spraw podstawowych, powołuje naukową literaturę drugorzędą, miast podać jedną czy dwie prace o zasadniczym znaczeniu dla danej kwestii.

Rozprawa została napisana generalnie w dobrym języku, jedynie incydentalnie można napotkać kolokwializmy i niezręczności językowe (na przykład „kojarzenie” problemów, czy stwierdzenie, że PWBIS „jest” kompetencją dzieloną UE) i terminologiczne (raczej procedura wzmocnionej współpracy a nie zasada; nazwy oficjalne traktatów rewizyjnych to – Traktat z Lizbony, Traktat z Nicei, Traktat z Amsterdamu). Koniecznie coś trzeba zrobić – w toku przygotowania rozprawy do druku -

z pojawiającym się bez mała na każdej stronie „przedmiotowym” problemem, „przedmiotową” agencją, „przedmiotowym” rozdziałem). Miejscami pojawiają się „nieprzyjemne” pomyłki (na przykład co do daty wejścia w życie Traktatu z Maastricht (s. 45), czy dat wydania istotnych wyroków przez TS) - staranniejsza korekta jest konieczna.

Jeśli chodzi o uwagi *stricte* „techniczne”, to dla Czytelnika niezbyt przejrzysty jest przyjęty system oznaczania części rozdziałów (rozdziały – paragrafy – punkty). W trakcie lektury łatwo bowiem stracić orientację – który punkt należy do którego paragrafu. Może lepiej byłoby sięgnąć do tradycyjnego systemu dziesiętnego? W kilku miejscach śródtytuły zostały „zostawione” na dole strony (bez żadnego tekstu). Celowe byłoby również bardziej śmiało stosowanie przez Doktorantkę akronimów, zwłaszcza nazw często używanych – UE, a przede wszystkim PWBIS (jako reguła stosowana jest nazwa rozwinięta, zajmuje to łącznie dużo miejsca i nie znajduje uzasadnienia w wymogu przejrzystości).

Generalnie jednak warsztat naukowy Doktorantki oraz język rozprawy należy ocenić wysoko.

6. Konkluzje

1) Temat rozprawy wiąże się z poważnymi wyzwaniami teoretycznymi i ma istotne znaczenie praktyczne. Doktorantka dobrze poradziła sobie z analizowanymi problemami, przedstawiając solidną, dobrze napisaną rozprawę.

2) Od strony metodologicznej rozprawa nie budzi większych zastrzeżeń. Jej struktura jest przejrzysta i logiczna, układ materiału prawidłowy.

3) Doktorantka prawidłowo zidentyfikowała główne problemy, poddała je solidnej analizie, przedstawione wnioski są dobrze uzasadnione.

4) Rozprawa świadczy generalnie o dobrym warsztacie naukowym Doktorantki. Literatura naukowa oraz orzecznictwo unijnego Trybunału Sprawiedliwości zostały prawidłowo dobrane i uwzględnione w rozważaniach. Język rozprawy jest przejrzysty i nie budzi poważniejszych zastrzeżeń.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzam, iż w mojej ocenie rozprawa Pani mgr Agnieszki Elżbiety Parol - *Agencje zdecentralizowane w Przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Unii Europejskiej* – odpowiada wymaganiom określonym w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65, poz. 595), a tym samym opowiadam się za dopuszczeniem do jej publicznej obrony.

Piaseczno, dnia 11 kwietnia 2016 r.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J. Baku', written in a cursive style.